

Kristi omskärelses dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 14:13.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

När vi inleder det borgerliga året med att fira Kristi omskärelses fest med högmässa och predikan, med böner och psalmer, faller allt detta tillbaka på julens budskap om att *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"* anammat människogestalt. Bara därför att det åtta dagar gamla gossebarnet är denne evighetens Herre, är i dag festdag, är i dag anledning att förkunna Kristi omskärelse som en frälsningshändelse, att *"Gud sände sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt"*. (Gal. 4:4 f.) Den flammande helighet, som utgår från Guds heliga Lag, det förtärande anspråk, som hörs från de heliga budorden, den förbannelse, som träffar varje Lagens överträdare, möter i dag inte en Adams son, inte heller en rättfärdig skapad varelse som de heliga änglarna utan just *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"*. När omskärelsens offerkniv träffar barnet, går Lagen, domen, vreden under i den segerrika, triumferande gudomshärlighet, som uppslukar förbannelsen, ja, *"Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus"* (1 Kor. 15:57) Den segern kunde bara vinnas genom Ordet av begynnelsen, genom honom, som med sin skaparmakt kan nedslå det, som skiljer förtappade och fördömda syndare från Gud, från barnskapet hos Gud, från delaktigheten i den eviga saligheten.

Så är det också sagt, att Kristi omskärelse skedde just för att predikas och utläggas som vänd mot oss, skedd för oss, skänkt åt oss. Så är det inte heller ett sedvanligt utläggningsmässigt konststycke och knep, när predikotexten i dag talar om bönen *"i mitt namn"* och om dess bönhörelse. Ingenting står närmare evangeliets händelse än att friköpandet *"så att vi skulle få söners rätt"* (Gal. 4:5) visar sig i just denna bön, i att *"han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar 'Abba! Fader!'"* (Gal. 4:6) I detta ropande hörs bruket av dagens evangelium, finner Kristi omskärelse sin fullbordan, sin tillämpning, sitt rätta utflöde. Han omskars, för att vi skulle bedja. Han fick i sin omskärelse namnet Jesus, för att vi skulle bruka

det enligt anvisningen: *"Vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen"*.

Liksom Kristi omskärelse sålunda pekar fram mot bönen i Jesu namn, påkallar bönen i Jesu namn en grundval, ett reellt fundament, en verkande orsak. Bönen i Jesu namn är inte ordmagi, inte heller en blott lydshandling och ett efterföljande av ett bud, givet av Jesus. Själva bönen som sådan påkallar något, som överkläder vår orättfärdighet med rättfärdighet, som förvandlar oss från dömda syndare till Gud behagliga barn, som får vår vanmäktiga bön att inte slå ned mot jorden utan lyfta som rökelseskyar mot Den Heliga Trefaldighets tron. Bönen visar oss på ett oöverjuddbart sätt, att den stora andliga frågan i varje tid är, hur människan skall finna en nådig Gud, kort sagt, hur hon skall rättfärdiggöras. Här håller inget mänskligt frälsningsmedel, ingen hemgjord andlighetsansträngning. Här gäller blott och bart, endast och allenast, Jesu Kristi seger över Lagen, gudamänniskans omskärelse, domens och vredens förvandling till nåd och barmhärtighet. Om detta säger vi så:

- I. **Kristi omskärelse skänker oss Kristi fullkomliga laglydnad,**
- II. **Kristi omskärelse skänker oss Kristi sonande lidande,**
- III. **Kristi omskärelse skänker oss hjärtats omskärelse, trons liv.**

I. Kristi omskärelse skänker oss Kristi fullkomliga laglydnad.

På ett sällsamt sätt har laglydnaden som begrepp förlorat sin glans och härlighet och nära nog dömts ut som ett stycke högmod, som främmande för Guds skänkande godhet. Så ser inte d. h. Skrift på laglydnaden. Lagen är i sig god, ett utflöde av Guds väsen, ja, *"alltså är visserligen lagen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott"*. (Rom. 7:12) Därför är också Kristi härlighet hans fullkomliga laglydnad hans fulla, hela, hängivelse gentemot Fadern, som

prisas av d. h. Skrift oss till tröst: "Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder" (Hebr. 1:9), ja, "en sådan överstepräst hövdes oss också att hava, en som vore helig, oskyldig, obesmittad, skild från syndare och upphöjd över himmelen". (Hebr. 7:26)

II. Kristi omskärelse skänker oss Kristi sonande lidande.

Omskärelsen utspelas alltid i en värld, som fallit i synd, och där domen uttalats över människosläktet. Människan är inte längre hel utan lämnad åt döden. Blodet, som rinner vid omskärelsen, talar om ordet till Adam: "Till stoft skall du åter vara". (1 Mos. 3:19) Så är det bokstavligen Adams dödsdom, som når "Faderns väsens avbild, evighetens Herre", och evighetens Herre går in under domen, sonar vår synd, bär vårt straff. Han är "Guds Lamm, som borttager världens synd" (Joh. 1:29), ett lamm, som är just slaktat, sårat, ett omskuret och korsfäst försoningsoffer,

obefläckat, rent och fullkomligt, framburet oss till frälsning.

III. Kristi omskärelse skänker oss hjärtats omskärelse.

Där denna festdags ämne inte bara utropas och förkunnas, inte bara utdelas utan också mottages, sker den hjärtats omskärelse, som S:t Paulus talar om: "omskärelse är hjärtats omskärelse, en som sker i Anden och icke i kraft av bokstaven". (Rom. 2:29) Hjärtats förändring från "stenhjärtat" till "ett hjärta av kött" (Hes. 36:26) sker aldrig i kraft av Lagen, av bokstaven, av Guds befallning utan i kraft av evangelium, av Anden, av Guds vänligaste inbjudan. Då sker trons livs ingjutande, förlänandet av barnskapets Ande, av börens Ande, som påbörjar de böner, som predikotexten beskrivit med orden "Vadhelst I bedjen om i mitt namn". Just så bred, så obegränsad måste den bön vara, som kommer av dagens evangelium.

Amen.